

Arrest

nr. 217 835 van 28 februari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 13 juli 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 juli 2018 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gezien het arrest van de Raad nr. 206 791 van 13 juli 2018 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd verworpen.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. ACHAOUI, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor verzoekster en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 april 2018 besliste de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 19 mei 2018 besliste de gemachtigde tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod.

Verzoekster diende op 7 juni 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek leert dat verzoeksters vingerafdrukken reeds zijn opgenomen in het Visum Informatie Systeem (VIS). Meer bepaald blijkt hieruit dat de Oostenrijkse autoriteiten verzoekster, op voorlegging van een Ethiopisch paspoort, op 7 februari 2018 een Schengenvisum verstrekten.

Op 20 juni 2018 werd verzoekster gehoord in het kader van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

Op 25 juni 2018 richtte de gemachtigde een verzoek tot overname aan de Oostenrijkse autoriteiten op grond van artikel 12 (4) van de Dublin III-verordening. De Oostenrijkse autoriteiten stemden op 2 juli 2018 in met dit verzoek.

Op 9 juli 2018 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (overdrachtsbesluit).

Deze beslissing, die verzoekster op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten:

naam : G.	alias F.	alias T.
voornaam : H. F.	alias M. E.	alias E.
geboortedatum : [...]1979	alias [...]1981	alias [...]1998
geboorteplaats : Addis Abeba		
nationaliteit : Eritrea	alias Ethiopië	

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Oostenrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 12(4) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Mevrouw G., verder de betrokkene, die staatsburger van Eritrea verklaart te zijn, was op 19.05.2018 het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (13septies) en een inreisverbod (13sexies) werd overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Brugge.

De betrokkene was bij haar aantreffen in België niet in bezit van identiteitsdocumenten. Ze diende op 07.06.2018 te Brugge een verzoek voor internationale bescherming in.

Dactyloscopisch onderzoek leverde een treffer, die door het Visum Information System conform artikel 21 van Verordening 767/2008 werd verstrekt, op. Deze treffer toont aan dat de Oostenrijkse consulaire diensten te Addis Abeba (Ethiopië) de betrokkene op 07.02.2018 een visum verstrekten. Het visum was geldig voor een verblijf van 9 dagen tussen 19.02.2018 en 14.03.2018. De betrokkene was op dat moment in bezit van een paspoort van Ethiopië met nummer (...), afgegeven op 15.08.2018 en geldig tot 14.08.2022.

De betrokkene werd gehoord op 20.06.2018 en verklaarde ongehuwd te zijn. Ze stelde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familieleden te hebben.

De betrokkene verliet Eritrea in april 2016 en trok via Soedan naar Ethiopië. Op 20.08.2018 vloog ze met een door een smokkelaar geregeld paspoort van Ethiopië, dat was voorzien van een door de

Oostenrijkse instanties verstrekt visum, naar Oostenrijk. Na een verblijf van 3 dagen vervolgde ze haar weg naar Frankrijk vanwaar de betrokkene naar het Verenigd Koninkrijk hoopt te reizen. Na een verblijf van een maand in een opvangkamp van een NGO in Parijs kwam de betrokkene naar België waar ze op 18.04.2018 een eerste maal werd aangetroffen. Ze stelde dat ze het bovenvermelde paspoort verloor in Frankrijk.

De betrokkene stelde dat ze naar het Verenigd Koninkrijk wilde reizen maar in België werd opgepakt en uiteindelijk besloot internationale bescherming te vragen in België. De betrokkene stelde geen bezwaar te hebben tegen een behandeling van haar verzoek voor internationale bescherming door de Oostenrijkse instanties.

Op 25.06.2018 werden de Oostenrijkse instanties met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013 verzocht de verantwoordelijkheid voor het behandelen van het verzoek van de betrokkene over te nemen. Op 02.07.2018 stemden ze in met dit verzoek. Ze vragen de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Wenen.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie stelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C- 411/10 en C-493/10 dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek voor internationale bescherming, wat impliceert dat een verzoeker geen vrije keuze van lidstaat heeft. De loutere appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven vormen dan ook geen grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers voor internationale bescherming, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers voor internationale bescherming mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers voor internationale bescherming in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker voor internationale bescherming door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat ze door een overdracht aan Oostenrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De betrokkene verklaarde dat een smokkelaar haar een paspoort van Ethiopië bezorgde. Ze voegde toe dat zijzelf de smokkelaar de gegevens van de bovenvermelde VIS-treffer verstrekke. Diezelfde smokkelaar zorgde volgens de betrokkene ook voor het door de Oostenrijkse instanties afgegeven visum. In verband hiermee voegde de betrokkene toe dat de gegevens van de bovenvermelde VIS-treffer niet haar gegevens zijn. Hieromtrent merken we op dat de werking van het VIS wordt uiteengezet in Verordening 767/2008 van het Europees Parlement van het Europees Parlement en de Raad van 09.07.2008 betreffende het Visuminformatiesysteem (VIS) en de uitwisseling tussen de lidstaten van gegevens op het gebied van visa voor kort verblijf (verder de VIS-verordening). Doelstellingen van het VIS zijn onder meer te voorkomen dat de criteria voor de vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de aanvraag, worden omzeild en te helpen bij de identificatie van personen die niet of niet langer aan de voorwaarden voor binnenkomst, verblijf of vestiging op het grondgebied van de lidstaten voldoen (cfr. artikel 2). Een betrouwbare verificatie en identificatie van visumaanvragers impliceert de verwerking van biometrische gegevens in het VIS. Verder verwijzen we naar Verordening (EG) 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode waarin onder meer wordt gesteld dat de aanvrager in persoon dient te verschijnen, een reisdocument dient voor te leggen, de afname van de vingerafdrukken dient toe te staan bij de eerste aanvraag en de nodige documenten dient voor te leggen om het doel van de reis te staven, zijn voornemen om het grondgebied te verlaten voor het verstrijking van de geldigheid van het visum en zijn bestaansmiddelen te staven.

De via het VIS verkregen treffer toont aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene overeenstemmen met die van een persoon, F.M.E genaamd. De Oostenrijkse instanties te Addis Abeba verstrekten F.M.E op 07.02.2018 het bovenvermelde visum. Daarbij werd het voorgelegde paspoort door de Oostenrijkse instanties op zijn authenticiteit gecontroleerd en werd bij de afgifte van het visum eveneens rekening gehouden met de andere documenten, die de betrokkene diende bij te brengen bij zijn visumaanvraag zoals het voornemen om terug te keren naar Ethiopië. Aangezien Verordening (EG) 810/2009 bepaalt dat de aanvrager van een Schengenvisum zich in persoon dient aan te bieden, de afname van de vingerafdrukken dient toe te staan bij de eerste aanvraag en men in het bezit dient te zijn van een geldig reisdocument kan niet zomaar worden aangenomen dat de via het VIS verkregen gegevens niet van betrekking zouden zijn op de betrokkene en het bovenvermelde paspoort frauduleus zou zijn verkregen. Verder wensen te wijzen op artikel 12(5) van Verordening 604/2013 : "Het feit dat de verblijfstitel of het visum is afgegeven op basis van een valse of fictieve identiteit of op vertoon van valse, vervalste of ongeldige documenten, vormt geen belemmering voor het toewijzen van de verantwoordelijkheid aan de lidstaat die de verblijfstitel of het visum heeft afgegeven. De lidstaat die de verblijfstitel of het visum heeft afgegeven, is echter niet verantwoordelijk indien hij kan aantonen dat er is gefraudeerd nadat de verblijfstitel of het visum werd verstrekt".

Zoals vermeld uitte de betrokkene geen bezwaar tegen een behandeling van haar verzoek voor internationale bescherming door de Oostenrijkse instanties.

Ze voerde verder tijdens het verhoor geen elementen aan die volgens haar in geval van een overdracht aan Oostenrijk wijzen op een reëelrisico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Oostenrijkse instanties stemden met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013 in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht aan Oostenrijk een verzoek tot internationale bescherming zal kunnen indienen. De Oostenrijkse instanties zullen de betrokkene niet verwijderden naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn verzoek. Ze zal gemachtigd zijn te verblijven in Oostenrijk in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang krijgen.

Oostenrijk ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Oostenrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Oostenrijk onderwerpt verzoeken voor internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

De situatie van verzoekers voor internationale bescherming in Oostenrijk werd de voorbije jaren belicht in een rapport van "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE; Minos Mouzourakis en Caoimhe Sheridan, "Navigating the maze : structural barriers to accessing protection in Austria", up-to-date tot december 2015, verder ECRE-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief

dossier) en in een recent geactualiseerd rapport van het onder meer mede door ECRE gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Anny Knapp, "Asylum Information Database - Country Report - Austria", laatste update op 21.03.2018, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het ECRE-rapport, de neerslag van een "fact-finding mission" tussen 30.11.2015 en 02.12.2015, maakt gewag van belemmeringen op het vlak van de toegang tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en meer bepaald bij de registratie en van problemen op het vlak van opvang. In een passage met betrekking tot personen die aan Oostenrijk werden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, wordt gesteld dat deze personen niet anders worden behandeld dan personen, die een verzoek indienden in Oostenrijk (pagina 26, "Insight from the situation on the ground and from the experience of NGOs suggests that persons returning to Austria under the Dublin Regulation would not be treated more or less preferentially than other applicants in the country"). Toch stellen de auteurs dat gelet op wat zij algemene tekortkomingen noemen men kan aanvoeren dat aan Oostenrijk overgedragen personen risico lopen op een onredelijke vertraging op het vlak van registratie en op behoeftigheid (pagina 26, "In any case, given the general deficiencies in access to the procedure and reception conditions documented in Chapter II and Chapter III, it is arguable that Dublin returnees would run risks of destitution and undue delays with regard to registering an asylum application in Austria"). We wensen de nadruk te vestigen op het feit dat hier duidelijk gesteld wordt dat er een risico zou kunnen bestaan en het rapport niet aannemelijk maakt dat het daadwerkelijk over frequente en systematisch voorkomende gevallen gaat.

Wat de toegang tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming betreft wordt in het AIDA-rapport uitdrukkelijk gesteld dat personen, die voorafgaand aan een verzoek in een andere lidstaat internationale bescherming vroegen in Oostenrijk en wiens aanvraag in Oostenrijk nog niet het voorwerp was van een beslissing zonder problemen opnieuw toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien hun overdracht plaats vindt binnen twee jaar na het verlaten van Oostenrijk (pagina 40 : "Asylum seekers returning to Austria under the Dublin Regulation, and whose claim is pending a final decision, do not face obstacles if their transfer takes place within two years after leaving Austria"). Er worden geen opmerkingen geplaatst bij de situatie van personen, in wiens geval Oostenrijk de verantwoordelijke lidstaat is en die nog geen verzoek voor internationale bescherming indienden in Oostenrijk. Het AIDA-rapport leidt niet tot de conclusie dat de betrokkene, die nog geen internationale bescherming verzocht in Oostenrijk, geen adequate toegang zal verkrijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming.

Wat de opvangfaciliteiten betreft meldt het AIDA-rapport dat de omstandigheden in de verschillende opvangstructuren variëren, maar dat de omstandigheden in het algemeen verbeterden door een terugval in het aantal op te vangen personen (pagina 73).

Het AIDA-rapport stelt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming in Oostenrijk wettelijkis gewaarborgd (pagina 77). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Oostenrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We merken op dat bovenvermelde bronnen kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Oostenrijk, waarbij het ECRE-rapport verder gaat dan het AIDA-rapport en gewag maakt van algemene tekortkomingen ("general deficiencies"). We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Oostenrijkse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Bovenvermelde bronnen nopen niet tot het besluit dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in Oostenrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Oostenrijk worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. De betrokkene stelde tijdens het verhoor geen gezondheidsproblemen te kennen.

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van haar verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenenbetreffende haar gezondheid een overdracht aan Oostenrijk verhinderen of dat redenen van gezondheid in geval van een overdracht een reëel risico impliceren op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geenelementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in geval van de betrokkene sprake is van een uit een ernstige mentale of lichamelijke aandoening volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EUHandvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

De Oostenrijkse instanties worden ten minste 3 dagen vooraf ingelicht over de overdracht van de betrokkene.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Oostenrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Oostenrijk niet de nodige zorgen zal verkrijgen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Oostenrijk een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming, dat aan de Oostenrijkse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(4) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Oostenrijkse instanties."

Tegen deze beslissing diende verzoekster reeds bij uiterst dringende noodzakelijkheid een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 206 791 van 13 juli 2018 heeft de Raad deze vordering verworpen.

Op 26 juli 2018 werd verzoekster overgedragen aan Oostenrijk.

2. Over de ontvankelijkheid

Ter zitting stelt de raadsvrouw van verzoekster uitdrukkelijk en herhaaldelijk dat zij geen instructie meer heeft van haar cliënte en eveneens dat er geen belang meer is bij huidig beroep. Verweerder deelt het standpunt over het gebrek aan belang.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit het voorgaande blijkt dat de raadsvrouw van verzoekster uitdrukkelijk meent geen belang meer te hebben. Zij heeft hiermee geen voortdurende en actuele belangstelling in huidig beroep aangetoond. Het komt de Raad niet toe zijn eigen oordeel in de plaats te stellen.

Het beroep is onontvankelijk wegens gebrek aan het rechtens vereiste belang.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES